

ไม่มั่วแต่ทั่วถึง : เซ็กแฟนตาซีของเกย์ไทยยุค 2000

ดร.นฤพนธ์ ดั่งวงวิเศษ

บทความเรื่องนี้ต้องการทำความเข้าใจปรากฏการณ์เกี่ยวกับเซ็กที่เกิดขึ้นในชุมชนเกย์ไทยในทศวรรษ 2000 หรือช่วง พ.ศ.2543-2552 ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นชุมชนเกย์ขยายตัวออกไปมาก เห็นได้จากเกิดกลุ่มองค์กรเกย์ ได้แก่ สมาคมฟ้าสีรุ้ง องค์กรบางกอกเรนโบว์ และเครือข่ายที่ทำงานเกี่ยวกับโรคเอดส์ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย กลุ่มเกย์เหล่านี้คือสัญลักษณ์ของการรวมตัวทางสังคมซึ่งมีกิจกรรมหลายอย่างที่ส่งเสริมสิทธิเสรีภาพ และการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี อย่างไรก็ตาม กิจกรรมหลักที่องค์กรเกย์ถือปฏิบัติในช่วงทศวรรษนี้คือ การณรงค์ให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และการส่งเสริมให้มีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย

กิจกรรมดังกล่าว ผู้เขียนขอเรียกว่า “กิจกรรมเซฟเซ็ก” (Safe Sex Activities) ซึ่งมีการสร้างคนทำงานแกนนำและอาสาสมัครลงพื้นที่ต่างๆที่เป็นชุมชนของชาวเกย์ เพื่อให้ชาวเกย์มีพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย แต่ในขณะที่องค์กรเกย์ทำงานอย่างหนัก กลุ่มสถานบริการและธุรกิจเกย์ทั้งหลายซึ่งเติบโตมากในช่วงเวลาเดียวกันนี้ กลับส่งเสริมให้เกย์มีความต้องการทางเพศแบบไม่มีขอบเขต มีการช่วยเหลือชวนและโฆษณาโดยนำ “เซ็ก” มาเป็นจุดขาย โดยคิดว่าเซ็กคือสินค้าที่เกย์ต้องการไม่มีขีดจำกัด ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ ผู้เขียนขอเรียกว่า “กิจกรรมฟรีเซ็ก” (Free Sex Activities) ซึ่งใช้ความใคร่และกามารมณ์เป็นเครื่องกระตุ้นเร้าให้เกย์มีเพศสัมพันธ์แบบไม่ป้องกัน ไม่อาย และไม่กลัว

บทความนี้พยายามชี้ให้เห็นว่าชีวิตทางเพศของเกย์ไทยยุค 2000 มีความหลักล้าน ความไม่ลงรอย และความขัดแย้งในตัวเอง ในด้านหนึ่งเกย์มีความเข้าใจถึงสถานการณ์โรคเอดส์ที่กำลังแพร่ระบาด แต่ในอีกด้านหนึ่งพวกเขาก็มีความต้องการทางเพศและปรารถนาที่จะปลดปล่อยความใคร่ได้ตลอดเวลา ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์แบบปลอดภัย กับการมีเซ็กแบบไม่มีขอบเขต จึงเป็นสิ่งที่เกย์ไทยต้องไกล่เกลี่ยด้วยตัวเอง ผู้เขียนไม่ต้องการที่จะตัดสินว่าเซ็กแบบไหนดีหรือเลวกว่ากัน รวมทั้งไม่ต้องการประณามระบบการค้าและทุนนิยมที่ทำให้เซ็กเป็นของที่ขาดไม่ได้ในชีวิตของเกย์ ผู้เขียนต้องการทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตทางเพศของเกย์ ซึ่งเกย์แต่ละคนจะให้คุณค่าและความหมายจากการปฏิบัติทางเพศของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการใช้ถุงยางอนามัย การมีเซ็กหมู่ (Orgy) สวิงกิ้ง การเปลี่ยนคู่นอน(มั่ว หรือล่าส่อน) การหาเซ็กในที่สาธารณะ(Cruising) และการมีเซ็กแบบไม่ป้องกัน

การทำความเข้าใจชีวิตทางเพศของเกย์ไทยท่ามกลางความไม่ลงรอยของสิ่งเหล่านี้ เติบโตไปด้วยการทำลายทั้งระบบศีลธรรม และรสนิยมทางเพศ หากมองว่าอารมณ์ทางเพศของเกย์กำลังกลายเป็นเครื่องมือให้ธุรกิจ พ่อค้า นายทุนนำไปเป็นสินค้า ไม่ว่าจะเป็น ชาวน่า นวด สปา บาร์ คาราโอเกะ ดิสโก้เทค ผับ เว็ปไซต์ อินเทอร์เน็ต นิตยสาร และหนังโป๊ เราจะพบว่าสิ่งเหล่านี้ได้รับความนิยมในหมู่เกย์จำนวนมาก เกย์ไม่ปฏิเสธที่จะเข้าไปใช้ชีวิตในโลกสินค้าเหล่านี้ คำถามคือ โลกที่เน้นเซ็กทำให้ชีวิตเกย์ต้องไกล่เกลี่ยกับคุณค่าทางศีลธรรม ความรัก ความสัมพันธ์ และเซ็กที่ปลอดภัยมากขึ้นหรือไม่ แต่การไกล่เกลี่ยดังกล่าวยังเป็นเรื่องที่สังคมไม่เข้าใจและมักจะตัดสินว่าเซ็กที่ดีคือการรู้จักป้องกัน ยับยั้งชั่งใจ ซื่อสัตย์ และรักเดียวใจเดียว ส่วนเซ็กที่ไม่ดีคือการไม่ป้องกัน ไม่รู้จักพอ มั่ว ล่าส่อนและไม่ซื่อสัตย์

การตัดสินว่าอะไรคือเซ็กที่ดีและไม่ดี เกิดขึ้นในหมู่นักวิชาการ นักศีลธรรม นักกิจกรรม นักเคลื่อนไหว และนักต่อสู้เพื่อชาวเกย์ จนกลายเป็นการแบ่งแยกคู่ตรงข้ามแบบขาวและดำ ผู้ที่ถูกกล่าวหามากที่สุดคือนายทุนที่เป็นเจ้าของธุรกิจและสถานประกอบการทั้งหลายที่ยุ่่งยงส่งเสริมให้เกย์มีเซ็กแบบไม่ป้องกันและล่าสอน เกิดการโจมตีและตำหนิกันไปมา โดยมองไม่เห็นประสบการณ์ระดับบุคคลที่เกย์คนหนึ่งกำลังต่อรอง โกล่เกลี่ย และให้คุณค่ากับการปฏิบัติทางเพศของตัวเอง บทความนี้จะนำประสบการณ์เหล่านั้นมาถ่ายทอดเพื่อชี้ให้เห็นแง่มุมต่างๆที่เกย์คนหนึ่งสามารถเลือกและปฏิเสธ คล้อยตามหรือต่อต้าน เซ็ดชูหรือดูแคลน สิ่งเหล่านี้อาจบ่งบอกว่าประสบการณ์ชีวิตทางเพศของเกย์มิได้แยกสีขาวและสีดำออกจากกันอย่างสิ้นเชิง แต่ทั้งสองด้านปะปนอยู่ในชีวิตของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนตระหนักว่าการโกล่เกลี่ยเหล่านั้นได้สร้างจินตนาการ หรือแฟนตาซีในเรื่องเซ็กให้กับเกย์ แต่จินตนาการเหล่านั้นถูกครอบงำด้วยอำนาจบางอย่างที่เกย์มองไม่เห็น นั่นคืออำนาจของความรู้ที่นำที่ถูกสร้างจากสถาบันทางสังคม (Tim Edwards: 1994) เช่น นิยามของเซ็กและความรักที่สังคมยกย่องการรักเดียวใจเดียวและความซื่อสัตย์ต่อคนรัก และตำหนิความเจ้าชู้หลายใจและล่าสอนทางเพศ สังคมมักจะประณามว่าเกย์เป็นคนที่มีความต้องการทางเพศสูง รักง่ายหน่ายเร็ว และไม่รู้จักพอในเรื่องเซ็ก ความรู้ดังกล่าวนี้แพร่หลายออกไปด้วยสื่อกระแสหลัก ทำให้เกย์สร้างความหมายในชีวิตทางเพศของตนเองผ่านการตอกย้ำเรื่องเซ็กที่ดีและสะอาดกับเซ็กที่เลวและสกปรกอยู่ตลอดเวลา บทความนี้ต้องการสะท้อนอำนาจของความรู้เรื่องเพศเหล่านี้ว่าส่งผลต่อพฤติกรรมและการปฏิบัติทางเพศของเกย์อย่างไร

ผู้เขียนหวังว่าการศึกษากามารมณ์และความใคร่ของเกย์ จะไม่จำกัดอยู่เฉพาะการตัดสินว่าอะไรดีหรือไม่ดีด้วยกรอบความคิดบางแบบ หากแต่หวังที่จะเห็นการยกระดับองค์ความรู้และกรอบแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ศึกษาสิ่งเหล่านี้ด้วย บทความเรื่องนี้จึงนำประสบการณ์ของเกย์ไทยมาเป็นเครื่องมือในการถกเถียงเชิงทฤษฎีเพื่อชี้ให้เห็นรากเหง้า ที่มาที่ไปของแนวคิด อุดมการณ์ โลกทัศน์ และกระบวนทัศน์ที่สร้างความรู้เกี่ยวกับเซ็กของเกย์ ข้อถกเถียงในบทความนี้จึงเป็นความพยายามที่ก้าวข้ามพ้นไปมากกว่าการถ่ายทอดประสบการณ์ทางเพศแต่เคลื่อนไปสู่ญาณวิทยาและการวิพากษ์วิธีการแสวงหาความจริงเกี่ยวกับเกย์ภายใต้กระบวนทัศน์ Sexuality แบบตะวันตก

ปฏิบัติการของเซฟเซ็ก

ในชุมชนเกย์ ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ปรากฏอยู่ในนิตยสารเกย์รุ่นแรกๆในช่วงทศวรรษ 2520 เช่น นิตยสารมิถุนา นีออน มรกต และมิทเวย์ โดยในปี พ.ศ.2527 นิตยสารมิถุนา(ฉบับที่ 2)ได้นำเสนอบทความเกี่ยวกับโรคเอดส์เป็นครั้งแรก ข้อมูลส่วนใหญ่ได้มาจากข่าวจากโลกตะวันตก รวมทั้งบทความทางด้านการแพทย์ที่อธิบายเกี่ยวกับอาการป่วยและการติดเชื้อ ในยุคนั้นโรคเอดส์เป็นโรคที่น่ากลัวและสังคมก็ตีตราว่าเป็น “โรคของเกย์” หรือ Gay Related Immune Deficiency (GRID) (Tim Edwards: 1994,125) ในประเทศสหรัฐอเมริกาโรคเอดส์แพร่ในชุมชนเกย์อย่างกว้างขวางในช่วงต้นทศวรรษ 1980 จนทำให้เกิดกลุ่มองค์กรเกย์ออกมาทำงานเพื่อรณรงค์ให้ความรู้เกี่ยวกับโรคนี้ มีการสอนวิธีการป้องกันและรักเดียวใจเดียว รวมถึงการเรียกร้องให้รัฐบาลหันมาสนใจปัญหาสุขภาพและการเข้าถึงบริการทางการแพทย์ของเกย์ที่ล้มป่วย องค์กรที่มี

บทบาทสำคัญคือ Gay Men's Health Crisis (GMHC), The National Gay and Lesbian Task Force และกลุ่ม ACT UP (The Aids Coalition to Unleash Power)

องค์กรเกย์ในทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมาจึงพยายามต่อสู้เพื่อให้สังคมมีความเข้าใจว่าเอดส์มิใช่โรคของเกย์แต่อย่างใด กลุ่มเกย์ที่มีฐานะและมีการศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมจำนวนมาก มีผลทำให้การเคลื่อนไหวของเกย์ต้องเกี่ยวกับกับหน่วยงานภาครัฐมากขึ้น เป็นการหันเหออกจากประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพไปสู่การตั้งคำถามเกี่ยวกับเซ็กส์ ทำให้เกย์ต้องหันมารับผิดชอบเรื่องปัญหาสุขภาพ เกย์ที่เป็นนักเคลื่อนไหวออกมาโจมตีและเรียกร้องให้ปิดโรงอาบน้ำ หรือชานาของเกย์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกมองว่าเป็นสัญลักษณ์เสรีภาพทางเพศของชาวเกย์ (Roger Streitmatter: 1995,245) อย่างไรก็ตาม ชีวิตเกย์ที่เกี่ยวข้องกับเอดส์ สะท้อนให้เห็นข้อวิพากษ์ที่สำคัญขององค์กรเกย์แบบฝ่ายซ้าย ซึ่งเคยอธิบายว่าเมื่อทุนนิยมเข้ามาครอบงำชีวิตของเกย์ ไม่ว่าจะบาร์หรือโรงอาบน้ำ จะทำให้ความสัมพันธ์ของเกย์กลายเป็นเพียงการแลกเปลี่ยนทางวัตถุ กล่าวคือ สถานะเศรษฐกิจของเกย์ทำให้เกย์ลดความเป็นมนุษย์ลงไป เพราะเกย์สนใจแต่เพียงความใคร่และกามารมณ์ บาร์เกย์ทำให้ความสัมพันธ์ของเกย์เปลี่ยนจากเรื่องความรักไปสู่เรื่องเซ็กส์ (Ken Plummer: 1992, 177) และการแพร่ระบาดของเอดส์ในหมู่เกย์ก็เป็นผลมาจากความสัมพันธ์ที่เน้นเรื่องเซ็กส์เป็นสำคัญ ข้อวิพากษ์ดังกล่าวนี้คือปฏิบัติการของเซฟเซ็กส์ที่โจมตีสถานบริการ เป็นการยืนอยู่ด้านตรงข้ามระหว่างเซ็กส์ที่ปลอดภัยกับเซ็กส์ที่อันตราย

สำหรับประเทศไทย ในระยะแรกๆโรคเอดส์สร้างภาพลบให้กับเกย์ เพราะสังคมเชื่อว่าเอดส์เป็นโรคที่เกย์สร้างขึ้นเพราะความสำส่อนทางเพศของเกย์ (Peter A. Jackson: 1995,283) ความเชื่อดังกล่าวนี้ทำให้ผู้ประกอบการเกี่ยวกับเกย์มารวมตัวกันในปี พ.ศ.2529 เพื่อประเมินสถานการณ์เอดส์ที่จะกระทบธุรกิจบาร์เกย์ จึงร่วมมือกับกองควบคุมกามโรคเพื่อให้ความรู้โรคเอดส์กับเด็กบาร์ ต่อมาในปี พ.ศ.2530 บรรณาธิการนิตยสารเกย์ 5 ฉบับได้รวมตัวกันเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับเกย์ เพื่อมิให้สังคมประณามว่าเกย์เป็นคนชั่ว จนถึงปี พ.ศ.2531 กลุ่มธุรกิจเกย์และกลุ่มเกย์ที่ติดต่อกับภาครัฐได้ร่วมกันตั้งกลุ่มชื่อ "กลุ่มเกย์สร้างสรรค์แห่งประเทศไทย" ซึ่งมีเป้าหมายรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ (เทอดศักดิ์ รมจำปา: 2545,175) แต่กลุ่มนี้ก็ไม่ได้ทำงานในเชิงกระบวนการ มีการรวมตัวกันเฉพาะวันสำคัญๆ จนกลุ่มค่อยๆจางหายไป

ในปี พ.ศ.2532 นที ธีระโรจนพงษ์ ได้ตั้งกลุ่มชื่อ ภราดรภาพยั้งโรคเอดส์แห่งประเทศไทย (Fraternity for AIDS Cessation in Thailand หรือ FACT) (Peter A. Jackson: 1995,228) กลุ่มนี้จะให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในบาร์เกย์ ชานาเกย์ และจัดกิจกรรมพบปะแลกเปลี่ยนข่าวสารและให้คำปรึกษาปัญหาเกย์ รวมทั้งมีการผลิตจุลสารกุดเกย์เพื่อเผยแพร่ข่าวสารต่างๆในชุมชนเกย์ จนถึงปี พ.ศ.2542 คุณกมลเศรษฐ์ เก่งการเรือและเพื่อนๆได้มารวมตัวกันเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาชีวิตและสุขภาพของเกย์ในช่วงที่โรคเอดส์กำลังแพร่ระบาดในกลุ่มชายรักชาย จึงมีการตั้งกลุ่มเพื่อนวันพุธขึ้น เป้าหมายของกลุ่มนี้คือให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสุขภาพ ความรู้เกี่ยวกับเอชไอวีเอดส์ การป้องกันตัวจากการติดเชื้อ การมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย การดูแลรักษาตัวเองเมื่อรู้ว่าติดเชื้อแล้ว ให้คำแนะนำเกี่ยวกับสถานพยาบาลและการใช้ยา การให้กำลังใจซึ่งกันและกัน รวมถึงการส่งเสริมอาชีพของเกย์ เพื่อให้เกย์มีรายได้และอยู่ในสังคมได้ คนทำงานในกลุ่มนี้ตระหนักว่าสังคมนั้นยังไม่เข้าใจเกย์และมองว่าเกย์เป็นพาหะของโรคเอดส์ หรือเป็นคนที่สำส่อนทางเพศ ด้วยเหตุนี้คนทำงานจึงมุ่งที่จะให้ความรู้แก่สังคมว่าเกย์มิใช่คนที่อันตรายหรือน่ารังเกียจ

กลุ่มเพื่อวันพุธ ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นกลุ่มเส้นทางสายรุ้ง และองค์กรฟ้าสีรุ้ง และในที่สุดก็ตั้งเป็นสมาคม ฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทยในปี พ.ศ. 2546 และได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานในประเทศและต่างประเทศที่ ทำงานด้านเอดส์ ได้แก่ Family Health International (FHI) UNAIDS องค์กรหมอไร้พรมแดน มูลนิธิรักไทย มูลนิธิดวงประทีป กองโรคเอดส์กรุงเทพฯ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สำนักงาน หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) สำนักงานบริหารโครงการกองทุนโลก เป็นต้น กิจกรรมของสมาคมฯ จึง เป็นเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพ การให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และการส่งเสริมให้เกย์มีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย มี การแจกถุงยางอนามัย โดยลงพื้นที่ต่างๆ เช่น สวนสาธารณะ ชานม บาร์ และสถานบันเทิงของชาวเกย์ รวมทั้ง ในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง กิจกรรมที่สำคัญคือ ค่ายทักษะชีวิตพิชิตเอดส์ กลุ่มเป้าหมายคือเกย์ และชายรัก ชาย ค่านี้จะให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และการมีเพศสัมพันธ์แบบปลอดภัย รวมถึงเสริมทักษะการใช้ชีวิตที่ไม่ สร้างปัญหาให้กับสังคมและมีความภาคภูมิใจในตัวเอง จนถึงปัจจุบันมีเกย์จำนวนมากเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว เกย์บางคนเป็นอาสาสมัครเพื่อทำงานในพื้นที่ บางคนกลายเป็นแกนนำ เป็นวิทยากรที่ถ่ายทอดความรู้ให้กับเกย์ คนอื่นๆ ปัจจุบัน ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอดส์และเซฟเซ็กของสมาคมฯ สามารถหาได้จากหลายช่องทาง ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ วารสารสายฝนต้นรุ้ง แผ่นพับ คู่มือ และการให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ หรือ ฮอตไลน์สายสบาย ใจ

นอกเหนือจากสมาคมฟ้าสีรุ้งแล้ว ยังมีองค์กรบางกอกเรนโบว์ ก่อตั้งในปี พ.ศ.2545 โดยนิกร อาทิตย์ และกลุ่มคนที่ทำงานด้านเอดส์และเพศศึกษาซึ่งเคยทำงานกับสมาคมฟ้าสีรุ้งมาก่อน เป้าหมายขององค์กรคือให้ คำปรึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับการติดเชื้อเอดส์ ปัญหาเรื่องเพศในกลุ่มเยาวชนชาย และกลุ่มเยาวชนชายที่มี พฤติกรรมรักเพศเดียวกัน รวมทั้งจัดกิจกรรมทางวิชาการ เช่นเสวนาประเด็นเกย์ สื่อของเกย์ ภาพยนตร์ของเกย์ เป็นต้น ในปี พ.ศ.2547 บางกอกเรนโบว์จัดกิจกรรมค่ายวัยใสห่างไกลเอดส์ และค่าย Love Trip ซึ่งมีรูปแบบ และเนื้อหาสาระคล้ายกับค่ายของสมาคมฟ้าสีรุ้ง องค์กรอื่นๆที่ทำงานเกี่ยวข้องกับให้ส่งเสริมสุขภาพะทางเพศ ในกลุ่มเกย์และชายรักชาย ได้แก่ กลุ่มเอ็มพลัส และกลุ่มบ้านสีม่วง จังหวัดเชียงใหม่ และ กลุ่มสายรุ้งโพ ธาราม จังหวัดราชบุรี

การลงพื้นที่ของอาสาสมัครและเจ้าหน้าที่ในองค์กรเกย์เหล่านี้ เป็นประสบการณ์ของคนทำงานด้าน เพศที่ต้องเรียนรู้ในสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากมักจะพบปัญหาและอุปสรรค เช่น การเข้าไปในชานม เป็นเรื่อง ที่ต้องระมัดระวัง เพราะชาวเกย์ที่เข้าไปเที่ยวชานมมักจะไม่ค่อยสนใจและคิดว่าอาสาสมัครกำลังรบกวนเวลา ส่วนตัวของพวกเขา อาสาสมัครจึงต้องเลือกพูดคุยกับผู้ທີ່เต็มใจที่จะรับฟังความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ อีกกรณี หนึ่งคือ การลงพื้นที่สวนสาธารณะในเวลากลางวัน อาสาสมัครอาจเสี่ยงต่อกลุ่มมิจฉาชีพ และเสี่ยงต่อการถูก ตำรวจจับ เนื่องจากการแจกถุงยางอนามัยในสวนสาธารณะจะถูกมองว่าเป็นการส่งเสริมการค้าประเวณี อาสาสมัครบางคนต้องถูกจับไปโรงพัก หรือเสียค่าปรับ กรณีดังกล่าวเป็นบทเรียนสำคัญของการทำงาน เกี่ยวกับเพศซึ่งนโยบายส่งเสริมการมีเพศสัมพันธ์แบบปลอดภัย กลายเป็นเรื่องขัดแย้งกับการป้องกันการ คำประเวณี

เป้าหมายของการรณรงค์ให้เกย์มีเพศสัมพันธ์แบบปลอดภัย หรือปฏิบัติการเซฟเซ็ก ก็เพื่อลดอัตราการ ติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย และส่งเสริมให้ชายรักชายมีความรู้ ความเข้าใจถึง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ รวมทั้งเชิญชวนให้ไปตรวจเลือดเพื่อให้ทราบว่าตนเองได้รับเชื้อมาแล้วหรือยัง ถ้า ได้รับเชื้อมาแล้ว ก็จำเป็นต้องดูแลรักษาสุขภาพของตนเองและป้องกันการติดเชื้อเพิ่ม รวมทั้งไม่แพร่เชื้อไปให้

ผู้อื่น เป้าหมายดังกล่าวนี้คือความพยายามที่จะทำให้เกย์เปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศที่คำนึงถึงความปลอดภัย รู้จักการป้องกัน และการไม่แพร่เชื้อให้กับผู้อื่น วิธีปฏิบัติสำหรับการมีเพศสัมพันธ์แบบปลอดภัยในกลุ่มชายรักชายที่สำคัญคือ การส่งเสริมให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ จะเห็นได้ว่าการแจกถุงยางอนามัยเป็นกิจกรรมที่องค์กรเกย์ทั้งหลายปฏิบัติเป็นกิจวัตร บางครั้งถุงยางจะถูกแจกพร้อมกับเจลหล่อลื่น ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการมีเพศทางทวารหนักซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติที่นิยมในหมู่เกย์

ปฏิบัติการเซฟเซ็กขององค์กรเกย์ ถูกตั้งคำถามว่าอัตราการติดเชื้อรายใหม่ของชาวเกย์ลดลงหรือไม่ การรณรงค์ดังกล่าวประสบความสำเร็จหรือไม่ แต่สถิติการติดเชื้อในกลุ่มชายรักชายมีเพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ ในปี พ.ศ.2546 อัตราการติดเชื้อร้อยละ 17.3 เพิ่มขึ้นในปี พ.ศ.2550 เป็นร้อยละ 30.7 (ธนรักษ์ ผลิพัฒน์และคณะ: 2551,3) และกลุ่มเกย์ในสวนสาธารณะเป็นกลุ่มที่มีการติดเชื้อเอชไอวีมากที่สุด ในปี พ.ศ.2550 กลุ่มเกย์มีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 65.8 จากข้อมูลดังกล่าวนี้แสดงว่ายังมีเกย์อีกจำนวนมากที่ไม่คำนึงถึงการป้องกันหรือเซฟเซ็ก หากมองดูเกย์ในโลกตะวันตกก็จะพบว่าตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา แนวโน้มของเกย์ที่ไม่นิยมใช้ถุงยางอนามัยมีเพิ่มขึ้น (Michael Shermoff: 2006, 24) คำถามที่น่าสนใจคือ การติดเชื้อเอชไอวีเกี่ยวข้องกับปฏิบัติและรสนิยมทางเพศของเกย์อย่างไร ชาวเกย์ให้ความสำคัญกับสิ่งใดระหว่าง เซ็กที่ปลอดภัย เซ็กที่สนุกสนาน และเซ็กที่ไม่ป้องกัน เราจะเข้าใจอารมณ์และความสุขทางเพศของเกย์อย่างไรเมื่อเซ็กเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่หลากหลาย และกับคนที่คิดต่างกัน คำถามเหล่านี้เป็นเรื่องที่องค์กรเกย์ต้องกลับมาทบทวน

ปฏิบัติการของฟรีเซ็ก

สังคมไทยได้ยินข่าวเกี่ยวกับบาร์เกย์ครั้งแรกในปี พ.ศ.2515 เพราะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐไปสัมภาษณ์เจ้าของบาร์เกย์ย่านพัฒนาพงษ์ที่ซอยศวดี ซึ่งเป็นคำอธิบายครั้งแรกที่บอกว่าสังคมไม่ควรเหยียดหยามเกย์ บาร์เกย์ของศวดี (เทอดศักดิ์ 2545) ถือว่าเป็นชมรมเกย์แห่งแรกของประเทศไทย เพราะมีสมาชิกประมาณ 3,000 คน มีทั้งคนไทยและชาวต่างชาติ บาร์แห่งนี้เป็นที่พบปะสังสรรค์ เป็นที่หาเพื่อน หากคนรักของชายรักชาย หรือ “หนุ่มรักร่วมเพศ” ผู้ชายที่มาเที่ยวบาร์จะเรียกตัวเองว่าเกย์ มีทั้งเกย์คิงและเกย์ควีนและส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีการศึกษา ในช่วงทศวรรษนี้ (พ.ศ.2510-2520) เป็นช่วงที่ทหารอเมริกันหลังไหลเข้ามาในประเทศไทยเพื่อทำภารกิจในสงครามเวียดนาม เกิดบาร์เกย์ในย่านพัฒนาพงษ์ ซึ่งมีลูกค้าชาวตะวันตกมาใช้บริการ ผู้ชายที่มาทำงานในบาร์จะรู้จักกันในนาม “เด็กออฟ” ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายจากต่างจังหวัดที่มีฐานะยากจน ผู้ชายเหล่านี้จะสวมกางเกงในตัวเดียวและยืนเด่นอยู่บนเวทีเพื่อให้ลูกค้าเลือก บาร์เกย์ในยุคแรกๆ เช่น ทไวไลท์ และทิวลิป ส่วนสถานเริงรมย์ได้แก่ โรมคลับและอพลโล่ (Peter A. Jackson: 1995, 230)

ต่อมาในช่วงทศวรรษ 2520-2530 สถานเริงรมย์ของเกย์มีเพิ่มมากขึ้น และขยายออกไปยังเขตอื่นๆ เช่น สะพานควาย สุขุมวิท สาทร รูปแบบของสถานเริงรมย์มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น มีชาวน้ำ ผับ คาราโอเกะ สถานที่ที่มีชื่อเสียง ได้แก่ บาร์หวอดอินเตอร์ในซอยสุขุมวิท 10 บาบิลอนชาวน้ำในซอยสาทร 1 ต่อมาในช่วงทศวรรษ 2530-2540 เป็นยุคที่ชาวน้ำเกิดขึ้นจำนวนมาก เช่นเดียวกับดิสโก้เธคและผับ สถานที่ที่ได้รับความนิยมมาก คือ ดีเจสเตชั่น ในสีลมซอย 2 ฟรีแมนซึ่งอยู่ระหว่างสีลมซอย 2 และ 4 ร้านเทเลโฟนในสีลมซอย 4 บาร์จูปิเตอร์ในย่านถนนสุริวงษ์ โอบิลิสต์ชาวน้ำในย่านสุขุมวิท และหลัง พ.ศ.2540 เป็นต้นมา สถานบริการ

ประเภทนวดและสปาที่เกิดขึ้นเป็นทางเลือกใหม่ให้กับชาวเกย์ และพื้นที่ของเกย์ก็ขยายออกไปยังส่วนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นย่านลำสาละวดี รวมคำแหง รัชดา ย่านอ.ตท. จตุจักร ย่านฝั่งธน ปิ่นเกล้า และรังสิต จากการเก็บข้อมูลของผู้เขียนจะพบว่าจากปี พ.ศ.2547 จนถึง พ.ศ.2552 สถานบริการของชาวเกย์ในกรุงเทพฯ มีเพิ่มขึ้น (ดูตาราง) สิ่งนี้สะท้อนว่าธุรกิจของชาวเกย์มีการเติบโตอย่างต่อเนื่องและมีรูปแบบที่หลากหลาย

ตารางแสดงจำนวนสถานบริการของเกย์ในกรุงเทพฯ เปรียบเทียบระหว่างปี พ.ศ.2547 และ พ.ศ.2552

ประเภทสถานบริการ	จำนวนในปีพ.ศ.2547	จำนวนในปี พ.ศ.2552	เปอร์เซ็นต์ของการเพิ่ม
ชาน้ำ	15	32	113 %
นวด-สปา	17	63	270 %
ผับ ดิสโก้เทค	12	34	183 %
บาร์อะโกโก้	13	27	107 %
ร้านอาหาร	14	20	42 %
คาราโอเกะ	10	23	130 %
รวม	101	199	97 %

จากตารางจะเห็นว่าสถานบริการเพื่อชาวเกย์มีจำนวนเพิ่มขึ้น ในปี พ.ศ. 2552 มีสถานบริการ 196 แห่ง เพิ่มจากปี พ.ศ.2547 ถึง 95 แห่ง หรือคิดเป็นอัตราการเพิ่ม 95 เปอร์เซ็นต์ หรือเกือบเท่าตัว ในประเภทสถานบริการต่างๆ จะพบว่าสถานบริการประเภทนวดและสปา มีการเพิ่มมากที่สุด โดยเพิ่มขึ้นจาก 17 แห่งในปี พ.ศ. 2547 เป็น 63 แห่งในปี พ.ศ. 2552 เพิ่มขึ้นอีก 46 แห่งในระยะเวลา 5 ปี หรือคิดเป็นอัตราการเพิ่ม 270 เปอร์เซ็นต์ สิ่งนี้สะท้อนว่าความนิยมในการใช้บริการนวดและสปาของเกย์มีมากขึ้น ส่วนสถานบริการที่มีจำนวนเพิ่มรองลงไป คือ ดิสโก้เทค โดยเพิ่มจาก 12 แห่ง หรือคิดเป็นอัตราการเพิ่ม 175 เปอร์เซ็นต์ สถานบริการที่เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสามคือคาราโอเกะ อันดับสี่คือบาร์อะโกโก้ อันดับห้าคือชาน้ำ และสถานบริการที่เพิ่มน้อยที่สุดคือร้านอาหารและผับ

จากข้อมูลดังกล่าวอาจทำให้เห็นภาพว่าการเติบโตของธุรกิจเกย์มีอย่างต่อเนื่อง ในทศวรรษ 2000 แบบแผนชีวิตทางเพศของเกย์อาจดูได้จากประเภทของสถานบริการ ถ้าการนวดและการทำสปาเป็นธุรกิจที่เติบโตมากที่สุดอาจทำให้เข้าใจว่าชาวเกย์นิยมแสวงหาความสุขและความสำราญจากสิ่งเหล่านี้ กล่าวคือ ลักษณะเด่นของนวดและสปาของเกย์คือการมีผู้ชายรูปร่างและหน้าตาดีมาคอยให้บริการ การแสวงหาความสุขแบบนั้นนอกจากจะได้บำรุงสุขภาพแล้ว เกย์ยังได้ความสุขทางเพศจากชายหนุ่มที่สามารถนวดและมีเช็กได้พร้อมกัน หรือรู้จักกันดีว่า “ได้ทั้งนวดและนวด” อย่างไรก็ตามกลุ่มลูกค้าเกย์ที่มาใช้บริการนวดและสปาส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มคนทำงาน ผู้ที่มีรายได้ดีและมีรสนิยมในเรื่องสุขภาพ เพราะค่าบริการประเภทนี้ค่อนข้างสูง คือเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 500 บาท และจะต้องจ่ายเป็นค่าตัวเด็กนวด หรือทิปเด็กไม่น้อยกว่า 1,000 บาท ต่อการบริการ 1 ครั้ง

รูปแบบการนวดของสถานบริการประเภทนี้มีหลายรูปแบบ แต่ละแบบจะมีราคาที่แตกต่างกัน เช่น นวดน้ำมัน 1 ชั่วโมง ราคา 500 บาท ชั่วโมงครึ่ง 600 บาท 2 ชั่วโมง 750 บาท ถ้านวดแบบอโรมาเทราปี (Aromatherapy) 1 ชั่วโมง ราคา 600 บาท ชั่วโมงครึ่ง 800 บาท 2 ชั่วโมง 1,000 บาท เป็นต้น ราคาค่าบริการ

จึงแตกต่างกันตามชนิดของการนัดและระยะเวลานัด ปัจจุบันการแข่งขันในธุรกิจนวดสปาของเกย์มีค่อนข้างสูง ทำให้สถานบริการต่างๆ พยายามทำการตลาดและโปรโมชั่นเพื่อลดราคาให้ลูกค้าเข้ามาใช้บริการ เช่นการนัดน้ำมัน 1 ชั่วโมง อาจมีราคาประมาณ 300-400 บาท นอกจากนั้นยังมีบริการนวดนอกสถานที่ ลูกค้าสามารถโทรศัพท์มาที่ร้านและสั่งให้พนักงานนวดตามความชอบของลูกค้าออกไปหาลูกค้ายังที่พักได้ ซึ่งลูกค้าจะต้องจ่ายค่าบริการเพิ่ม อัตราค่าบริการต่างๆ เจ้าของสถานบริการจะเป็นผู้กำหนดแบบตายตัว ทั้งค่าบริการนวดและค่าตัวของเด็กหรือค่าทิป

สถานบริการแต่ละแห่งจะเสนอโปรโมชั่นแบบต่างๆมาต่อสู้กับคู่แข่ง เช่น ถ้าใช้บริการเด็กนวด 4 คนในเวลาเดียวกันจะคิดราคาเพียง 1,500 บาท บริการแบบนี้เรียกว่าบริการแบบแพ็คเกจ ลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการจะได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆมากมาย ไม่ว่าจะเป็น การใช้อินเทอร์เน็ต ห้องออกกำลังกาย มุมกาแฟและร้านอาหาร ห้องอบไอน้ำ อ่างน้ำวน และเมื่อเรียกใช้บริการนวดก็จะมีห้องส่วนตัวที่ลูกค้าและเด็กนวดสามารถทำกิจกรรมแบบส่วนตัว เด็กนวดที่มาให้บริการมีทั้งผู้ที่เป็นเกย์และเป็นผู้ชาย อายุระหว่าง 20-30 ปี เด็กส่วนใหญ่จะต้องมีทักษะการนวด มีรูปร่างและหน้าตาดี หรือประเภท “หล่อล้ำ” ทางร้านจะมีการสอนวิธีการนวดและมีที่พักให้ ถ้าเด็กสามารถทำให้แขกประทับใจ เด็กคนนั้นก็จะมีลูกค้าประจำ สถานบริการประเภทนวดและสปามีกระจายอยู่ทั่วกรุงเทพฯ แต่จะมีการกระจุกตัวมากในย่านสุขุมวิท สาทร และสีลม สถานที่ที่ได้รับความนิยม แก่ ฮีโร้ในย่านสุขุมวิท

สถานบริการที่มีการเติบโตรองลงไปคือ ดิสโก้เธค สถานบริการประเภทนี้จะได้รับความนิยมในหมู่เกย์วัยรุ่นที่กำลังอยู่ในวัยเรียนหรือเพิ่งทำงานใหม่ๆ สถานที่ที่ได้รับความนิยมในปัจจุบันได้แก่ จีสตาร์ในย่านรัชดา ไอซีเค และเคสเตรชันในย่านลำสาลี สาเกในย่านราชดำเนิน นอกจากนั้นยังมีบับในย่าน อ.ต.ก. ได้รับความนิยมในหมู่เกย์วัยรุ่นเช่นกัน ปัจจุบันดิสโก้เธคและบับเกย์จะจัดกิจกรรมต่างๆมากมาย แต่ละอาทิตย์ นักเที่ยววาทรีสามารถเปลี่ยนที่เที่ยวเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆได้ตลอด เช่น ประกวดนายแบบ หนุ่มหล่อ ประกวดสาวประเภทสอง ประกวดเต้นแดนเซอร์ ประกวดโคโยตี้ เช็กช๊อปยิวซ์ว๊ แพชั่นโชว์ชุดว่ายน้ำของผู้ชาย เป็นต้น จะเห็นได้ว่าในช่วงเทศกาลงานประเพณีต่างๆจะมีกิจกรรมเกิดขึ้น เช่น ในช่วงสงกรานต์ปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เทศกาลตรุษจีน วันวาเลนไทน์ เทศกาลสงกรานต์ วันแรงงาน วันฮัลโลวีน วันลอยกระทง เป็นต้น นอกจากนั้นอาจมีการจัดปาร์ตี้พิเศษ เช่น อีสานปาร์ตี้ ปาร์ตี้ต้อนรับฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว ปาร์ตี้เรตอาร์ และประกวดร้องเพลง

กิจกรรมที่ดึงดูดเหล่านี้ทำให้ดิสโก้เธคมีสีสัน มีชีวิตชีวา และไม่น่าเบื่อ ยังมีลูกค้ามาใช้บริการ ชาวเกย์ก็ยิ่งถูกใจมากเพราะทำให้พวกเขาได้พบเจอเพื่อนใหม่ๆ หรือคู่ขาใหม่ๆ การมีคนมากเท่ากับการมีตัวเลือกมาก จะเห็นว่าสถานบริการที่มีคนมากๆ ชาวเกย์นิยมมาใช้บริการ ปัจจุบันดิสโก้เธคหลายแห่งจะมีคณะแดนเซอร์ หรือคาบารेटโชว์มาแสดงประจำ เช่น ที่จีสตาร์ย่านรัชดาจะมีคณะซีเคแดนซ์แสดงประจำทุกคืน รวมทั้งคณะโคโยตี้ที่มีเด็กหนุ่มหน้าตา รูปร่างดีมาเต้นโชว์เรื่อนร่างบนเวที หนุ่มๆที่เป็นโคโยตี้เหล่านี้จะต้องนุ่งกางเกงในตัวเดียว สวมรองเท้าบู๊ท หรือสวมเครื่องประดับเพื่อเต้นตามจังหวะเพลง เสมือนเป็นการนำเรื่อนร่างผู้ชายมาอวดให้ลูกค้าเห็น แต่นักเต้นโคโยตี้ส่วนใหญ่จะมีรูปร่าง “สเลนเดอร์” ไร้หนวดเคราเล็กน้อย มีกล้ามเนื้อพองาม และต้องไม่มีพุง รูปร่างแบบนี้จะแตกต่างจากนักเล่นกล้ามและรูปร่างของเด็กนวด นอกจากกิจกรรมเหล่านี้แล้ว ดิสโก้เธคแต่ละแห่งจะมีโปรโมชั่นเครื่องดื่มเพื่อเอาใจลูกค้า เช่น มาก่อน 5 พุ่ม เหล้าและมิกเซอร์ลด 50 เปอร์เซ็นต์ จองโต๊ะวันเกิด 10 คนขึ้นไป รับฟรีเหล้า 1 ขวด เป็นต้น

กิจกรรมที่ได้รับความนิยมในหมู่มุขี มักจะเกี่ยวข้องกับเรื่องเซ็ก เช่น การประกวดหนุ่มหล่อ หนุ่มเซ็กที่หนุ่มหน้าใส หนุ่มอินเตอร์แวร์ หนุ่มนักกีฬาหรือนักกล้าม การประกวดหนุ่มหรือการโชว์เซ็กซึ่งจึงเป็นสิ่งดึงดูดให้ชาวเกย์เข้ามาใช้บริการ ซึ่งพบได้ทั้งในดิสโก้แควค ผับ ร้านอาหาร ชาวนา และบาร์อะไ้โก้ การประกวดและการโชว์หนุ่มหล่อเป็นสิ่งที่พบเห็นได้มากในช่วงทศวรรษ 2000 จนทำให้กลายเป็นวัฒนธรรมที่จะขาดไม่ได้ในสังคมเกย์ไทย เพราะสิ่งนี้ทำให้เซ็กกลายเป็นสินค้าและเป็นการกระตุ้นเร้าให้ชาวเกย์มีความต้องการทางเพศ จะพบว่าห้องน้ำของดิสโก้แควคและผับทั้งหลายกลายเป็นสถานที่ปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ เป็นที่จับคู่ เป็นสถานที่พลอดรักหรือสำเร็จความใคร่

สถานบริการที่เป็นการปลดปล่อยเรื่องเซ็กโดยตรงคือชาวนา¹ จะพบว่าปัจจุบันชาวนาในกรุงเทพฯจะมีกิจกรรมเชิญชวนให้เกย์แสดงออกทางเพศอย่างเปิดเผย ปรากฏการณ์ชาวนาในทศวรรษ 2000 คือ การเปลี่ยปัจจุบันชาวนาที่ได้รับความนิยม ได้แก่ 39 อันเดอร์กราวนินย่านสะพานควาย ฟารอส 2 ในย่านรามคำแหง ฉกรรจ์ในซอยอารีย์ คุรุชิงในย่านรัชโยธิน และชาวนามาเนียในย่านสีลม ชาวนาเหล่านี้จะมีเกย์มาใช้บริการมาก ซึ่งแต่ละแห่งจะมีกิจกรรมเปลี่ยเพื่อดึงดูดลูกค้า ลูกค้าจำเป็นต้องรู้ว่าวันไหนที่ต้องเปลี่ย วันไหนนุ่งผ้าเช็ดตัว วันไหนนุ่งผ้าเตี่ยว หรือวันไหนที่ต้องใส่กางเกงใน ชาวนาบางแห่งอาจมีระบบสมาชิกและเหมาจ่าย เช่น ฉกรรจ์มีบัตรราคา 499 บาท สามารถใช้บริการได้ 30 วัน ภูมรินทร์ชาวนามีบัตรราคา 239 บาทสำหรับเกย์ที่มีอายุไม่เกิน 23 ปี สามารถใช้บริการได้ 3 ครั้ง เป็นต้น ชาวนาบางแห่งอาจมีการจัดโคมบาร์ตี้ หรือมีโชว์เซ็กและอวัยวะเพศของนายแบบ ชาวนาบางแห่งจะเปิดให้บริการถึงหกโมงเช้าในช่วงวันศุกร์และวันเสาร์

กิจกรรมที่ได้รับความนิยม เช่น ออร์จีไนท์ (Orgy Night) ลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการจะต้องเปลี่ยกายโดยไม่มีอะไรปกปิด เกย์แต่ละคนจะมารวมตัวกันในห้องมืดเพื่อทำกิจกรรมทางเพศ เช่น เซ็กหมู ซึ่งจะมีคนอื่นๆ คุมอยู่รอบๆ เกย์ที่ใจกล้าจึงมีความสุขกับกิจกรรมประเภทนี้ การเปลี่ยกายในชาวนาเปิดโอกาสให้ลูกค้าแต่ละคนเห็นรูปร่างสัดส่วนของคนอื่นๆ โดยเฉพาะเห็นอวัยวะเพศได้ชัดเจน เพื่อให้การเปลี่ยและเซ็กดำเนินไปได้ จำเป็นต้องทำให้สถานที่มืดสลัว ความมืดจะทำให้เกย์กล้าที่จะปฏิบัติกิจกรรมทางเพศ จะพบว่าในมุขมีมืดหรือห้องมืด จะมีเกย์จำนวนมากเข้าไปปลดปล่อยความใคร่ ไม่ว่าจะป็นอรัลเซ็ก กอดจูบลูบคล้า “ซึกว่าว” หรือสอดใส่ทางทวารหนัก การมีเซ็กและกามารมณ์ของเกย์แต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน บางคนจะมีอารมณ์ทางเพศเมื่อถูกกระตุ้นเร้าบริเวณองคชาติ บางคนชอบจูบ บางคนชอบใส่ริ้นม ซอกคอ หรือโบหู บางคนชอบแบบนุ่มนวล บางคนชอบแบบรุนแรง บางคนชอบสอดใส่(ฝ้ายรุก) บางคนชอบถูกสอดใส่ (ฝ้ายรับ) บางคนได้ทั้งรุกและรับ สำหรับการใส่ถุงยางอนามัย พบว่าไม่ใช่ชาวนาทุกแห่งจะแจกถุงยางให้กับลูกค้า ทำให้การมีเซ็กของเกย์มีทั้งการใช้ถุงยาง และไม่ใช้ถุงยาง ซึ่งทำให้เกิดสภาพที่เกย์แต่ละคนจะต้องเลือกว่าตนเองจะมีเซ็กแบบไหน ลักษณะใด และจะมีกับคนประเภทไหน

กิจกรรมดังกล่าวนี้อาจดูเป็นเรื่องลามกอนาจาร และทำลายต่อระบบศีลธรรม แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับเกย์ที่ชอบฟรีเซ็กและเปลี่ยนคู่ วัฒนธรรมฟรีเซ็กของเกย์ในโลกตะวันตกเพิ่งเกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่

¹ ชาวนาคือสถานบริการที่ลูกค้าที่เข้าไปใช้บริการต้องเปลี่ยเสื้อผ้าเก็บไว้ในล็อกเกอร์ โดยคิดค่าบริการตั้งแต่ 99 บาท ถึง 250 บาท ขึ้นอยู่กับสถานบริการแต่ละแห่ง ภายในชาวนา ลูกค้าสามารถใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกได้หลายแบบ ได้แก่ ห้องอบชาวนา ห้องอบไอน้ำ ห้องออกกำลัง ห้องอาหาร ห้องคาราโอเกะ ห้องนอน ห้องอบน้ำ อ่างน้ำวน ห้องชมภาพยนตร์ มุมกาแฟ มุมพักผ่อน ห้องมืด เขาวงกต สระว่ายน้ำ เป็นต้น ลูกค้าที่มาใช้บริการส่วนใหญ่จะมาเพื่อปลดปล่อยความใคร่ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มาเพื่อพักผ่อน ออกกำลังกาย หรือมาหาเพื่อนใหม่

1970 ซึ่งเป็นยุคของการเรียกร้องเสรีภาพและการเปิดเผยตัวตนทางเพศ (Michael Shernoff: 2006,41) อุดมการณ์เสรีภาพนี้ทำให้เกย์ใช้ชีวิตทางเพศอย่างเสรี ฟรีเซ็กจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของการไม่ตกเป็นทาสของสังคมรักต่างเพศ หากมองอย่างผิวเผินอาจตีความได้ว่าพฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อและแพร่เชื้อเอชไอวี แต่ในช่วงเวลาที่เกิดกิจกรรมประเภทนี้ เกย์แต่ละคนจะมีวิธีการไกล่เกลี่ยเพื่อที่จะทำให้ตนเองรู้สึกปลอดภัย ภูมิใจ มั่นใจ สบายใจจากการมีเพศสัมพันธ์ พร้อมกับให้ความหมายต่อสิ่งที่ตนเองกำลังทำอยู่ ประสบการณ์ของการไกล่เกลี่ยจึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษาซึ่งจะอธิบายในลำดับต่อไป

ประสบการณ์เซ็กของเกย์ไทย

ผู้เขียนได้สัมภาษณ์และพูดคุยกับเกย์เกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศและการไกล่เกลี่ยระหว่างเซฟเซ็กและฟรีเซ็ก การพูดคุยในประเด็นดังกล่าวนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ผู้ให้ข้อมูลอาจรู้สึกไม่กล้าและอายที่จะเล่าเรื่องเซ็กของตนเอง ผู้เขียนตระหนักดีว่าเรื่องดังกล่าวไม่ใช่เรื่องที่จะนำมาพูดในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ผู้เขียนจึงเลือกที่จะพูดคุยกับบุคคลที่สนิทและเขาไว้วางใจ และพยายามสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง อย่างไรก็ตาม เรื่องเล่าอาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ผู้เล่าเลือกที่จะหยิบยกบางฉากบางตอนมานำเสนอ เรื่องเล่าจึงถูกกลั่นกรองหรือปรับแต่งให้เหมาะสมเพื่อที่จะเล่าให้ผู้อื่นฟัง ผู้เขียนจึงนำเรื่องเล่าเหล่านี้ไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์จริงที่ผู้เขียนเคยประสบพบเจอมาในสถานที่ที่เกย์ไปแสวงหาเซ็ก เพื่อที่จะตรวจสอบเรื่องเล่าว่าสอดคล้องหรือขัดแย้งกับเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเคยพบเห็นมา

เรื่องเล่าประสบการณ์เซ็กของเกย์แต่ละคนก็นำมาถ่ายทอดในที่นี้ มีการพูดถึงสถานที่ที่อาจสร้างความเสียหายให้กับผู้ประกอบการหรือเจ้าของกิจการ ผู้เขียนจะไม่เอ่ยถึงชื่อจริงของสถานที่เหล่านั้น รวมทั้งจะใช้นามสมมติเพื่อแทนตัวเกย์แต่ละคนที่มาถ่ายทอดประสบการณ์ทางเพศของตนเอง รวมทั้งมีศัพท์หรือคำเรียกเฉพาะที่ชาวเกย์ใช้ในกลุ่มของตัวเอง ซึ่งบุคคลภายนอกอาจไม่เข้าใจ ผู้เขียนจะอธิบายคำศัพท์เหล่านั้นให้ผู้อ่านทั่วไปเข้าใจได้

เรื่องแรกเป็นของศักดิ์ (นามสมมติ) อายุ 24 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ปัจจุบันกำลังสมัครงาน ศักดิ์รู้ว่าตนเองมีรสนิยมทางเพศแบบเกย์ตั้งแต่เรียนในมหาวิทยาลัย ประสบการณ์เซ็กครั้งแรกเกิดขึ้นกับเพื่อนร่วมหอพักที่อยู่ห้องเดียวกัน เพื่อนของศักดิ์มีรูปร่างหน้าตาดี คืนวันหนึ่งเพื่อนก็ทำให้ศักดิ์มาจับอวัยวะเพศของเขา เป็นการทำซั๊กวาว (ใช้มือสำเร็จความใคร่) และต่อมาก็ทำให้ออวัยวะเพศ ศักดิ์รู้สึกตื่นเต้นและติดใจกับประสบการณ์ครั้งนั้น หลังจากนั้นก็รู้ว่าตนเองมีรสนิยมแบบนี้ เพื่อนที่เป็นเกย์แสดงออกในมหาวิทยาลัยจึงชวนศักดิ์ไปเที่ยวชานาซึ่งศักดิ์ยังไม่รู้ว่าชานาคืออะไร เมื่อไปถึงก็ต้องถอดเสื้อผ้าเก็บไว้ในลิ้นชักเกอร์และใส่กางเกงในตัวเอง ศักดิ์เรียนรู้ว่าในชานาคจะมีเกย์มาหาคู่และมีเซ็ก ครั้งแรกศักดิ์ก็มีคนเข้ามาคุยด้วยและมีเซ็กในท่า 69 (แต่ละฝ่ายใช้ปากดูดอวัยวะเพศให้กันและกัน) หลังจากนั้นศักดิ์ก็ไปเที่ยวชานาอีกหลายแห่งและเกิดความชอบ ส่วนใหญ่ศักดิ์มีรสนิยมเป็นฝ่ายรับ (ถูกสอดใส่ทางทวารหนัก) ศักดิ์เล่าว่าครั้งแรกรู้สึกเจ็บมากและมีเลือดออก ถ้าเจอคนที่ถูกใจ รูปร่างสูงใหญ่ ผิวขาว หุ่นดี ไม่แก่เกินไป ศักดิ์ก็จะยอมให้ แต่ถ้าเจอคนที่ใช้ความรุนแรง ไม่เล้าโลมหรือจูบไซร์ ศักดิ์จะปฏิเสธ

ศักดิ์เจอแฟนคนแรกตอนเรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 แฟนของศักดิ์อายุประมาณ 30 กว่าปี อาชีพแพทย์ ส่งเสียค่าเทอมและค่าที่พักให้ศักดิ์ เหมือนเป็นผู้ปกครอง ระหว่างที่คบกับแฟนคนแรก ศักดิ์ก็ยังเที่ยวชานา เที่ยวผับ

แถว.ต.ก. และเล่นเอ็มเอสเอ็นเพื่อหาคู่ทางอินเทอร์เน็ต ถ้าไปเที่ยวผับและเจอคนถูกใจก็จะพามามีเซ็กที่ห้อง ถ้าเล่นเอ็มเอสเอ็นก็จะชวนคนมาที่ห้อง จนวันหนึ่งแฟนของศักดิ์จับได้ว่าเขามีเซ็กกับคนอื่น แฟนจึงโกรธและไม่พูดกับศักดิ์หลังจากนั้น ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงจืดจางลงไป ศักดิ์ยอมรับว่าเขาอกใจคนรัก แต่เขาก็หยุดไม่ได้ที่จะเที่ยวผับและชาน้ำ เพราะเซ็กเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ แต่เดือนศักดิ์จะมีคู่ชาน้ำใหม่ๆประมาณ 10 คน ต่อเดือน แต่ครั้งที่มีเซ็ก ศักดิ์จะเป็นฝ่ายรับและชอบที่จะให้คู่ชาน้ำ “กินงู” (ใช้ปากดูดอวัยวะเพศ) ทำร่วมรักที่ศักดิ์ใช้เป็นประจำคือ นอนยกขาให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียบประตูล้าง (ทวารหนัก) และทำโค้งตูด ก้มหน้ากับที่นอน และให้อีกฝ่ายเสียบประตูล้าง เวลาที่มีเซ็ก ศักดิ์มักจะเป็นฝ่ายเสร็จก่อนคู่ชาน้ำ อวัยวะเพศของศักดิ์มักจะมีแข็งเร็วและนาน แม้จะถูกลอดใส่ทางทวารหนักก็ยังแข็งตลอดเวลา ถ้าคู่ชาน้ำมีอวัยวะเพศขนาดใหญ่ ศักดิ์จะชอบมาก มีอารมณ์มากเมื่อถูกกะแทกทางประตูล้าง

การมีเพศสัมพันธ์ของศักดิ์ส่วนใหญ่จะมีการใส่ถุงยาง ผู้ที่เป็นฝ่ายรุกจะต้องใส่ถุงยาง ส่วนใหญ่คู่ชาน้ำของศักดิ์จะพกถุงยางมาด้วย ถ้าอยู่ในชาน้ำก็จะขอกับพนักงาน² ถ้าบางคนขอไม่ใส่ถุงยาง หรือ เสียบสด ศักดิ์จะปฏิเสธ เพราะเขาพอมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ความรู้เหล่านี้ได้มาจากห้องเรียน ตำราเรียน ข่าวสารทางสื่อมวลชน และหลังจากมาเป็นอาสาสมัครในองค์กรบางกอกเรนโบว์ ก็ยิ่งมีความรู้มากขึ้น ในกรณีที่ทำอรัลเซ็ก หรือใช้ปากดูดอวัยวะเพศ มักจะไม่มีการใส่ถุงยาง เพราะเชื่อว่าอัตราการเสี่ยงต่อการติดเชื้อมีน้อยกว่าการสอดใส่ เทคนิคที่ศักดิ์ใช้เมื่อต้องใช้ปากให้กับคู่ชาน้ำคือ ใช้น้ำลายมาหลายๆครั้งอมและเลียอวัยวะเพศ เพราะเชื่อว่าน้ำลายจะช่วยฆ่าเชื้อโรคได้

ประสบการณ์เซ็กที่น่าตื่นเต้นของศักดิ์ เกิดขึ้นเมื่อไปเที่ยวชาน้ำในวันที่มีกิจกรรม Orgy หรือ การแสดงเซ็กโชว์ให้คนอื่นดู วันนั้นคู่ชาน้ำของศักดิ์หน้าตาดีมากและเขาอยากโชว์เซ็กให้คนอื่นดู จึงเปิดประตูห้องให้คนอื่นเข้ามา วันนั้นศักดิ์ดมโปปเปอร์ หรือสารเคมีที่ทำให้รู้สึกมึนชาเมื่อถูกลอดใส่จะไม่รู้สึกเจ็บ แต่อวัยวะเพศของศักดิ์จะไม่แข็ง เมื่อแสดงเซ็กโชว์จบ คนที่มามุงดูก็จะให้ดาว ผู้ที่ได้ดาวสามารถกลับมาให้บริการชาน้ำฟรีครั้งต่อไป ชาน้ำแห่งนี้มีมัจฉกกิจกรรมเซ็กโชว์ ซึ่งทุกคนจะต้องเปลือยกาย ชาวเกย์นิยมมาใช้บริการจำนวนมาก ศักดิ์เล่าว่าตั้งแต่ใช้ชีวิตเป็นเกย์เรื่อยมา เขามีเซ็กกับผู้ชายประมาณ 800 คน เนื่องจากทุกครั้งที่เขาไปเที่ยวชาน้ำ เขาจะต้องได้ผู้ชาย 2-3 คน (2-3 ไม) นอกจากนั้นการหาคู่ทางอินเทอร์เน็ตก็ทำได้ง่ายๆ ถ้าถูกใจกันก็ชวนมามีเซ็กที่ห้อง แต่ส่วนใหญ่จะไม่คบกันระยะยาว ปัจจุบันศักดิ์เริ่มคิดว่าอยากจะมีคนรักสักคนที่ยั่งยืนและอยู่กันนาน ส่วนความต้องการทางเพศก็เริ่มลดน้อยลงไปมากกว่าอดีต

คนที่สองคือ ยุทธ อายุ 27 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทำงานบริษัทเอกชน มีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายครั้งแรกเมื่อเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ครั้งนั้นยุทธถูกนักกีฬาชายเอาอวัยวะเพศมาถูกลบบริเวณก้น และถูกขอร้องให้ใช้ปากอม แต่ยุทธยังไม่กล้า และเขินอาย ประสบการณ์ครั้งนั้นสอนให้ยุทธรู้ว่าตนเองชอบแบบนี้และปรารถนาที่อยากมีอะไรกับผู้ชายอีก จนกระทั่งยุทธมีโอกาสไปเที่ยวชาน้ำ และมีเซ็กกับคนแปลกหน้า ครั้งนั้นยุทธเป็นฝ่ายรับ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ยุทธรับรู้ถึงความสุขจากการสอดใส่ หลังจากนั้นเขาก็เริ่มชอบชาน้ำและกล้าที่จะไปเที่ยวคนเดียว แต่ครั้งที่เที่ยวชาน้ำ ยุทธจะได้ “กิน” ผู้ชายประมาณ 6 คน ยุทธชอบอยู่ในห้องมืดที่มีเกย์เข้าไปมีเซ็กหมูกัน การมีเซ็กในห้องมืด เกย์แต่ละคนจะมองไม่เห็นหน้ากัน ได้แต่ลูบคลำเรือนร่างและอวัยวะเพศ ยุทธเล่าว่าจะเอามือจับอวัยวะเพศของคนอื่นและชักให้คนอื่นๆจน “น้ำแตก” ขณะที่ใช้มืออยู่นั้น

² ชาน้ำส่วนใหญ่จะมีถุงยางแจกไว้ให้กับลูกค้าในลิ้นชักเกอร์ บางแห่งจะใส่ตะกร้าวางไว้ตามมุมห้อง บางแห่งขอได้จากพนักงาน

เกย์คนอื่นๆจะเข้ามาจับอวัยวะเพศของยูทธร แบบล้อมหน้าล้อมหลัง หรือเข้ามา “บีบ” (ใช้ปากอม) ให้ยูทธร ยูทธรสามารถใช้มือชักว่าวให้กับคนหลายคนรอบๆตัวเหมือนกำลังเล่น “ขึงวง” เมื่อถึงจุดสุดยอด คนที่ถูกชักก็ จะหลังบนร่างกายของยูทธร ถ้าชักให้หลายคน ยูทธรก็จะเปียกไปด้วยน้ำอสุจิ เมื่อเสร็จภารกิจแล้ว ยูทธรจะรีบวิ่ง เข้าห้องน้ำเพื่อล้างตัวให้สะอาด

ยูทธรเล่าว่าขณะที่มีเช็กหมูในห้องมีด พยายามตั้งสติตลอดเวลาว่าจะไม่ยอมให้คนอื่นสอดใส่ทางประตู หลังโดยปราศจากถุงยาง ถ้ามีคนพยายามจะสอดใส่ก็จะรีบปิดป้อง ส่วนการใช้ปากก็พยายามตั้งสติตนเองว่ามี พฤติกรรมเสี่ยงหรือไม่ เช่น ถ้ามีแผลในปากก็จะไม่ใช้ปาก ถ้าปากไม่มีแผลก็จะใช้ปากอมให้คนอื่น การไม่มีแผล ในปากเป็นการสร้างความมั่นใจให้ตนเองว่าจะลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อ ยูทธรอธิบายว่าเกย์ที่ขอสอดใส่ แบบไม่ใช้ถุงมักจะอ้างว่าลืมหาถุงยางมา หรือแพ้ถุงยาง ถ้าคนนั้นขอสอดใส่ “แบบสอด” ยูทธรจะต่อรองกับเขาว่า ต้องไปเอาถุงยางมา หรือเปลี่ยนเป็นการใช้ปากแทนการสอดใส่

ยูทธรยังชอบเที่ยวผับ และบางครั้งก็จะมีคนมาชวนไปมีเช็กด้วย ผู้ชายที่ยูทธรชอบจะต้องสูงล้ำ ครั้งหนึ่ง ยูทธรเคยไปกับผู้ชายฐานะดีและเป็นประสบการณ์ที่ยูทธรไม่เคยลืม ผู้ชายคนนี้ขอให้ยูทธรใส่กางเกงในแบบจีสตริง ซึ่งเขาเก็บสะสมไว้จำนวนมาก จากนั้นเขาก็ชวนยูทธรไปที่ตลาดฟ้าและนำเบียร์มาราดตัวยูทธร เขาใช้ลิ้นเลียคราบ เบียร์บนตัวยูทธรทั่วทั้งตัวจนแห้ง แล้วนำคอของขวดเบียร์ไปสอดใส่ทวารของยูทธร การทำเช่นนี้ทำให้เขามี ความสุขมาก จากนั้นเขาก็เข้าไปที่ห้องนอน เปิดหน้าต่าง และมีเช็กกับยูทธร โดยเขามีบทบาทเป็นฝ่ายรุก ยูทธรรู้สึก ชอบเขาแม้ว่าจะมีพฤติกรรมแปลกๆก่อนที่มีเช็กก็ตาม ยูทธรคบกับเขาเป็นเวลาสองอาทิตย์ เหตุการณ์ที่ทำให้ ยูทธรตัดสินใจเลิกกับเขาก็คือ คืนหนึ่ง เขาพาผู้ชายอีกคนหนึ่งเข้ามาในห้องนอนและมาใช้ปากให้กับยูทธร ขณะที่ ยูทธรกำลังหลับอยู่ ส่วนเขาก็พยายามให้ยูทธรอมของเขา ยูทธรสะดุ้งตื่นขึ้นมาและตกใจเมื่อเห็นผู้ชายแปลกหน้า กำลังอมให้เขา ยูทธรรู้สึกกับไม่ได้กับเหตุการณ์ครั้งนี้

ยูทธรยังเล่าว่าในห้องน้ำของผับมักจะเป็นที่ที่เกย์สามารถมีเช็กได้ ยูทธรเคยเจอผู้ชายกำลังปัสสาวะที่โถ และโช้วอวัยวะเพศ พร้อมกับส่งสายตาให้ยูทธร จากนั้นเขาก็เดินเข้าห้องน้ำ ยูทธรจึงเดินเข้าไปและใช้ปากอม อวัยวะเพศให้เขาจนสำเร็จความใคร่ ปัจจุบัน ยูทธรมีแฟนที่เป็นฝ่ายรับ พบเจอแฟนคนหนึ่งในดิสโก้เธคแห่งหนึ่ง ยูทธรจะไปหาแฟนทุกวันเสาร์อาทิตย์

ไม่มัวแต่หัวถึง ความหมายของเช็กที่เกย์เป็นผู้ใกล้เคียง

จากเรื่องเล่าประสบการณ์ทางเพศของเกย์ที่กล่าวมานั้นจะพบว่าสถานการณ์เช็กของเกย์แต่ละคนจะ แตกต่างกันไป การใกล้เคียงระหว่างเซฟเช็กและฟรีเช็กจะเกิดขึ้นตลอดเวลาที่เกย์ปฏิบัติกิจทางเพศ จาก ประสบการณ์ตรงของผู้เขียนซึ่งเคยเข้าไปในชานว่ ดิสโก้เธค ผับ บาร์เกย์ คาราโอเกะ และสวนสาธารณะที่เกย์ จะไปหาคู่ จะพบว่าเกย์ที่เข้าไปยังสถานที่เหล่านั้นจะรู้ดีว่าตนเองกำลังเผชิญกับเช็กแบบไหน เช็กของเกย์จึงมี ความยืดหยุ่น เปลี่ยนแปลงไปตามบทบาทการเป็นฝ่ายรุก ฝ่ายรับ รูปแบบของการมีเช็ก คู่ขาที่เกย์มีเช็กด้วย รวมทั้งอารมณ์ความรู้สึก บรรยากาศ สภาพแวดล้อมและสถานที่ จะพบว่าสถานบริการประเภทชานว่คือ สถานที่ที่เช็กเกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่ง ในขณะที่ดิสโก้เธค เช็กจะเกิดขึ้นในห้องน้ำ ส่วนบาร์อะโก้ เช็กจะเกิดขึ้น เมื่อมีการ “ออฟเด็ก” ออกไปจากบาร์

สถานบริการที่มีเด็กไว้บริการมักจะมีระบบของการเซฟเซ็ก เช่น บาร์อะโก้ ฟอร์ด สปา และ ร้านคาราโอเกะ เจ้าของกิจการเหล่านี้จะสอนให้เด็กดูแลสุขภาพของตัวเองและจะให้ดูยางอนามัยกับเด็กเมื่อต้องออกไปกับแขก ในขณะที่ชาวน่าจะเป็นสถานที่ที่เกย์แต่ละคนมีอิสระที่จะมีเซ็กกับใครก็ได้ที่เข้าไปใช้บริการในนั้น เจ้าของชาวน่าไม่มีสิทธิที่จะบังคับให้ลูกค้าใส่หรือไม่ใส่ดูยาง ดังนั้น เซ็กในชาวน่าจึงอยู่เหนือการควบคุม เกย์แต่ละคนที่เข้าไปในชาวน่าจะต้องควบคุมตัวเอง ต้องเลือก ไตร่ตรอง ตัดสินใจว่าตนเองจะมีเซ็กแบบไหนกับใคร พฤติกรรมเสี่ยงหรือปลอดภัยจึงขึ้นอยู่กับทางเลือกของเกย์คนนั้น ในการเลือกแต่ละครั้ง เกย์จะหาเหตุผลและคำอธิบายมาประกอบว่าเซ็กแบบไหนที่ปลอดภัย หรือมีความเสี่ยง

ตัวอย่างการมีเซ็กในชาวน่า คือตัวอย่างของการมีเซ็กแบบอิสระ เกย์ที่ไปเที่ยวชาวน่ามักจะมีเซ็กกับคนหลายคน หรือมีเซ็กหมู่ โดยเฉพาะในห้องมืดที่มีคนเข้าไปสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน พฤติกรรมดังกล่าวนี้สะท้อนว่าฟรีเซ็กเป็นเรื่องปกติ การได้หลายไม้ หรือการมีเซ็กมากกว่าหนึ่งคนเป็นสิ่งที่เกย์มักจะนำมาพูดหยอกล้อกัน เช่น “วันนี้ได้หลายไม้” (หมายถึงหลายคน) “เล่นซ่องวง” (ใช้มือชักกว่าให้กับคนหลายคนในเวลาเดียวกัน) “โดนรุม” (ถูกคนหลายคนเข้ามาใช้ปากดูดอวัยวะเพศ หรือเข้ามาเส้าได้ม) สิ่งเหล่านี้สามารถเข้าใจได้จากวลีที่ว่า “ไม่มั่วแต่ถั่วถึง” วลีนี้เกย์ใช้เพื่ออธิบายว่าตนเองสามารถมีเซ็กกับคนหลายคนในเวลาเดียวกัน หรือเปลี่ยนคู่ขาไปเรื่อยๆตามโอกาสและสถานที่ ซึ่งการกระทำนี้ไม่ถือว่า “มั่ว” หรือ “ล้าส่อน” แต่เป็นการสร้างความสุขทางเพศให้กับคนมากกว่าหนึ่งคน คำอธิบายนี้อาจเป็นการทำลายความเชื่อเดิมๆที่ประณามว่าการเปลี่ยนคู่นอนบ่อยๆคือการล้าส่อนทางเพศ แต่เมื่อใช้วลีนี้แทน การล้าส่อนก็จะเปลี่ยนเป็นการให้ความสุขกับผู้อื่น

“ไม่มั่วแต่ถั่วถึง” อาจดูเหมือนเป็นการทำให้ฟรีเซ็กเป็นเรื่องที่ขบขระ หรือทำให้สิ่งที่ถูกมองว่าสกปรกและเลวร้ายเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ การมีเซ็กหมู่อาจเป็นรสนิยมทางเพศส่วนบุคคล แต่ในชาวน่า สถานการณ์ในห้องมืดอาจทำให้เกย์บางคนจำยอมต้องมีเซ็กหมู่หรือยอมให้คนอื่นสำเร็จความใคร่ โดยเฉพาะผู้ที่มีรูปร่างหน้าตาดีจะถูกรุมได้ง่าย อย่างไรก็ตาม จากประสบการณ์ของผู้เขียนพบว่าเกย์ที่ชอบมูมมิดและห้องมืดส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ชอบกิจกรรมเซ็กหมู่ นอกจากนั้นห้องมืดยังเป็นที่ที่เกย์รูปร่างอ้วนหรือมีหน้าตาไม่ดีเข้ามาหาเซ็ก เพราะไม่มีใครมองเห็นหน้า ความมืดทำให้เกย์อ้วนสามารถหาความสุขทางเพศได้ง่ายขึ้น

การทำอรัลเซ็กหรือใช้ปากดูดเสียววัยวะเพศของกันและกัน (คำแสดงคือบ๊อบ, บั้ว หรือ กิงงู) เป็นการใช้ปฏิบัติที่แพร่หลายในชาวน่า ในห้องน้ำของผับหรือดิสโก้เทค เกย์ส่วนใหญ่จะไม่ใส่ดูยางเมื่อใช้ปาก เพราะดูยางให้ความรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติและมีสารหล่อลื่น เกย์จะอมอวัยวะเพศแบบ “สด” โดยใช้ น้ำลายของตัวเองชะโลมเพื่อให้ลื่น ซึ่งเกย์ที่มีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงจะเชื่อว่าน้ำตาอาจช่วยฆ่าเชื้อโรคได้ระดับหนึ่ง เมื่อทำอรัลเซ็กจึงพยายามใช้น้ำลายมากๆ ความเชื่อดังกล่าวนี้คือการใกล้เคียงเพื่อให้ตนเองสบายใจว่าจะไม่ติดโรค การใกล้เคียงยังเกิดขึ้นเมื่อเกย์ถูกขอร้องให้ “เสียบสด” หรือไม่ใส่ดูยาง บางคนที่ยากมีเซ็กกับคนนั้นก็อาจต่อรองว่าขอใช้ปากแทนได้ไหม หรือขอให้หลังข้างนอกแทน ถ้าการใกล้เคียงไม่สำเร็จก็อาจปฏิเสธที่จะมีเซ็กกับคนๆนั้น จากประสบการณ์ของผู้เขียนพบว่าวิธีการต่อรองและใกล้เคียงเพื่อที่จะมีเซฟเซ็ก ยังขึ้นอยู่กับบุคคลที่เกย์มีอะไรด้วย เช่น ถ้าคนๆนั้นมีรูปร่างหน้าตาดีเป็นที่ถูกใจ ถูกสบเบ็ก การใกล้เคียงก็อาจมีไม่มาก เพราะคนหน้าตาดีมักจะเป็นฝ่ายต่อรอง ถ้าเขาอยากมีเซ็กแบบเสียบสด เขาก็อาจได้ตามต้องการ ขณะที่ฝ่ายถูกเสียบอาจยินยอมให้ได้ง่ายๆโดยไม่ขัดขืน เพราะเขาจะได้ “กิง” คนที่หน้าตาดี การใกล้เคียงลักษณะนี้เป็นปฏิบัติการ

ของฟรีเช็ก ในทางกลับกัน ถ้าคนหน้าตาดีปฏิเสธที่จะมีเช็กแบบเสียยศ และต้องการใช้ถุงยาง คู่เขาก็ต้องไปหาถุงยางมาให้

อาจกล่าวได้ว่า เกย์ที่หน้าตาและรูปร่างดี เกย์วัยรุ่นและหนุ่มๆ เกย์ที่ขงใหญ่ (อวัยวะเพศใหญ่) จะได้เปรียบในการต่อรองและไกลเกลี่ยเมื่อต้องมีเช็กกับคนอื่น ในขณะที่เกย์อ้วน หรือผู้ที่มีหน้าตาไม่ดีจะมีสิทธิเลือกน้อยกว่า ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ห้องมืด ห้องอบไอน้ำของชานากกลายเป็นที่รวมตัวของเกย์อ้วน เกย์ที่มีอายุ และหน้าตาไม่ดี รวมทั้งประเภท “หน้าเน่าเป่าเลิศ” หรือผู้ที่มีหน้าตาไม่ดีแต่มีอวัยวะเพศใหญ่ ซึ่งเป็นที่ต้องการของเกย์ มหกรรมรวมกันในห้องมืดจึงเป็นเรื่องธรรมดา จะไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นใคร คนที่ชอบเช็กหนุ่ม หรือชอบให้คนอื่นหลังน้ำอสุจิลงบนตัวก็จะเข้าไปอยู่ในห้องมืด ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าการไกลเกลี่ยต่อรองในกลุ่มเกย์อ้วน หรือเกย์หน้าตาไม่ดีจะมีน้อยมากหรือแทบไม่มีเลย เพราะคนกลุ่มนี้เลือกไม่ได้ เมื่อมีโอกาสที่จะมีเช็ก พวกเขาจึงต้องตามใจหรือทำอะไรก็ได้เพื่อมีให้โอกาสที่จะมีเช็กหลุดลอยไป

ชานากเกย์ เป็นสภาพสะท้อนของการไกลเกลี่ยเรื่องเช็กที่สลับซับซ้อน ซึ่งผู้เขียนไม่ต้องการที่จะตัดสินว่าชานากเกย์ หรือสถานที่ที่เกย์ไปหาเช็กจะเป็นแหล่งมั่วสุมทางเพศ หรือเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรค หากแต่ต้องการทำความเข้าใจว่า**สถานที่เหล่านี้เป็นพรมแดนของจินตนาการทางเพศ หรือเช็กแฟนตาซี เป็นพื้นที่ที่เซฟเช็กและฟรีเช็กมาบรรจบกัน** จะเห็นได้ว่าปฏิบัติการทางเพศของเกย์มีสองสิ่งนี้เกิดขึ้น เพียงแต่ว่าใครจะไกลเกลี่ยไปในทางไหน บทความนี้ต้องการชี้ว่าการไกลเกลี่ยและการต่อรองเพื่อที่จะมีเซฟเช็กวางอยู่บนทัศนคติและความเชื่อเรื่อง “ความเสี่ยง” และวาทกรรมเกี่ยวกับสุขภาวะทางเพศ สำหรับผู้ที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์ อาจต้องการการไกลเกลี่ยมาก ขณะที่ผู้ที่มีความรู้น้อยอาจไม่ต้องไกลเกลี่ยและใช้อารมณ์เช็กอย่างเต็มที่ การไกลเกลี่ยในเรื่องเช็กนี้ล้วนอาศัยสภาพแวดล้อม โอกาส และบุคคล และในสถานการณ์ที่ต้องเลือกที่จะฟรีเช็ก เกย์คนนั้นก็จะมีวิธีของตัวเอง การศึกษาของไมเคิล เซอร์นอฟฟ์ชี้ว่าเกย์ส่วนใหญ่จะใช้ถุงยางในบางโอกาส และไม่ใช่ในบางโอกาส เพราะเช็กเป็นเรื่องของอารมณ์ ความปรารถนา คนแต่ละคนใช้มีเช็กด้วยเหตุผลที่ต่างกัน เช่นเพื่อความรัก เพื่อระบายอารมณ์ เพื่อความสนุกสนาน เพื่อมิตรภาพ เพื่อเติมเต็มชีวิต เพื่อเงินทอง และเพื่อการแลกเปลี่ยน (Michael Shernoff: 2006, 75)

สำหรับบางคนการใช้ถุงยางอนามัยเป็นการลดหรือทำลายความรู้สึกทางเพศ พวกเขาจึงเลือกที่จะไม่ใส่ถุงยาง และหันมา “เสียยศ” (Barebacking) เพราะได้ความรู้สึกมากกว่าเมื่อเนื้อได้สัมผัสกับเนื้อ เป็นการปลุกเร้าอารมณ์ความใคร่และความสุขทางเพศ เป็นการสร้างความใกล้ชิดสนิทสนม (Michael Shernoff: 2006,80) และการไกลเกลี่ยเพื่อเซฟเช็กในการเสียยศก็อาจเกิดขึ้นได้โดยตกลงว่าจะมีการหลังภยานอก สิ่งนี้จะทำให้ฝ่ายรุกและฝ่ายรับรู้สึกสบายใจ นักวิชาการชี้ว่าพฤติกรรมนี้แสดงว่าบุคคลเลือกที่จะเสี่ยงต่อการติดเชื้อ แต่เขาจะให้คุณค่าของความเสี่ยงนี้พอๆกับการได้ปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศจากการเสียยศ (Michael Shernoff: 2006, 77) ลักษณะนี้ถือเป็นการต่อรองและไกลเกลี่ยชนิดหนึ่งที่พบได้บ่อย ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงอย่างมีเหตุผล กล่าวคือผู้ที่ปฏิบัติกิจการทางเพศรู้ว่าตนเองกำลังเสี่ยงแต่จะเลือกทำแบบนี้เพราะเขาสามารถควบคุมและจัดการได้ การศึกษาส่วนใหญ่มักจะมองข้ามประเด็นนี้ไปโดยมักจะตีตราว่าเกย์ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงคือผู้ที่แพร่เชื้อ ในทางตรงกันข้ามหากทำความเข้าใจวิธีการควบคุมและจัดการเรื่องเช็กของเกย์ ก็จะพบว่าพวกเขาเข้าใจดีว่าความสุขทางเพศจากความเสี่ยงนั้นสามารถเกิดขึ้นได้โดยไม่จำเป็นต้องละทิ้งความสุขนั้นไป

ปัจจุบันนี้ เรามักจะตัดสินว่าเช็กของใครปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัยจากการป้องกันตัวด้วยการใส่ถุงยางอนามัย ถ้าเกย์คนนั้นมีเช็กแบบ “เสียยศ” หรือใช้ปากดูดแบบไม่ใส่ถุง จะถูกตีตราว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรม

เสี่ยง เนื่องจากความรู้ทางการแพทย์และวิทยาศาสตร์ทำให้เอดส์กลายเป็นโรคร้าย ความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีกับเอดส์จึงเป็นมิติทางวัตถุ แต่มนุษย์ยังสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ด้วยมิติของอารมณ์และความรู้สึก เช่น ความใคร่และเซ็กส์ที่เกย์แสดงออกอาจไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย แต่แฝงด้วยการใกล้ชิดเรื่องสุขภาวะทางเพศ บางครั้งการตระหนักถึงโรคร้ายอาจทำให้การมีเซ็กส์ลดพลังลงไป บางครั้งอาจทำให้หมดอารมณ์ เมื่อเซฟเซ็กส์ถูกยกให้สูงกว่าฟรีเซ็กส์ เซ็กส์และความใคร่ก็จะกลายเป็นเรื่องเหตุผลมาก เมื่อฟรีเซ็กส์ถูกยกให้สูงกว่าเซฟเซ็กส์ เซ็กส์ก็จะกลายเป็นเรื่องอารมณ์มาก การแบ่งแยกดังกล่าวนี้มีนัยยะของการให้คุณค่าว่าเซฟเซ็กส์ดีกว่า ใครที่มีพฤติกรรมเซฟเซ็กส์ก็จะถูกมองว่าเป็นคนดี “ไม่มั่ว” ขณะที่คนที่ชอบฟรีเซ็กส์จะถูกมองว่ามั่วและล่าสอน

ผู้เขียนพบว่าความหมายของคำว่ามั่วและล่าสอนในสังคมเกย์ มีใช้สิ่งที่เลวร้าย แม้ว่าสังคมภายนอกจะมองว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรมและบ่อนทำลายสังคมก็ตาม เกย์แต่ละคนจะให้ความหมายและคุณค่าต่อคำว่า “มั่ว” จากประสบการณ์ทางเพศที่ต่างกัน เช่น บางคนไปหาคู่นอนในห้องน้ำและใช้ปากดูดอวัยวะเพศให้ผู้อื่นอาจคิดว่าตนเองกำลังได้รับของขวัญที่ถูกต้อง ส่วนเกย์ที่ชอบเซ็กส์หมูในห้องมืดของชานาอาจบอกว่าเป็นความสนุกตื่นเต้นเร้าใจ ดังนั้น การเปลี่ยนคุณนอปปอยๆ และการมีเซ็กส์กับคนจำนวนมากจะเกิดขึ้นได้ในช่วงชีวิตหนึ่งของเกย์ ช่วงเวลานั้นก็เป็นช่วงของการ “ใกล้ชิดต่อรอง” ทั้งเรื่องความรัก และความใคร่ อารมณ์และเหตุผลที่เจือปนอยู่กับฟรีเซ็กส์และเซฟเซ็กส์ เกย์ที่เปลี่ยนคนรักบ่อยๆ โดยที่ขณะคบกับคนรัก เขาอาจจะหยุดเที่ยวและไม่มีเซ็กส์กับคนอื่น เซ็กส์ที่เขามีกับคนรักหรือคนที่กำลังคบอยู่อาจเป็นเซ็กส์แบบไม่ใช้ถุงยางอนามัย เขาอาจให้คนรัก “เสียบสด” หรือสอดใส่โดยปราศจากถุงยางเพราะความรู้สึกรักใคร่ แต่เมื่อเขาเลิกกับคนรักและหันกลับไปเที่ยวชานาอีก เขาอาจมีเซ็กส์แบบใช้ถุงยางกับคนแปลกหน้า สถานการณ์ดังกล่าวนี้ทำให้เกย์คนหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ทั้งการเซฟเซ็กส์และฟรีเซ็กส์

การใกล้ชิดที่กล่าวมาวางอยู่บนความรู้เรื่องสุขภาวะทางเพศ ซึ่งมีการแบ่งแยกว่าอะไรคืออันตราย อะไรคือความปลอดภัย สิ่งเหล่านี้ถูกเกย์อธิบายใหม่ว่า “ความเสี่ยง” ต่อการติดเชื้ออยู่ที่การใกล้ชิดระหว่างอารมณ์และเหตุผล ชีวิตเซ็กส์ของเกย์มิได้แยกอันตรายออกจากความปลอดภัยอย่างสิ้นเชิง แต่เกย์พยายามทำให้สองสิ่งนี้ต่างกันนี้ดำเนินไปพร้อมกัน มาร์ค บลิซเนอร์ (2000) กล่าวว่า การแยกขั้วแบบสุดโต่งคือปัญหา เพราะไม่ได้มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเพียงอย่างเดียวที่เกิดขึ้นกับชีวิตทางเพศ หากแต่ยังมีความเสี่ยงที่จะสูญเสียอารมณ์ความรู้สึกทางเพศด้วยถ้าเซฟเซ็กส์เข้ามาบงการชีวิต (Michael Shernoff: 2006,27)

การค้นหาความจริงจากเรื่องเซ็กส์

บทความนี้พยายามที่จะก้าวข้ามพ้นไปจากมองปรากฏการณ์เซ็กส์ของเกย์ไทยในทศวรรษ 2000 ซึ่งมีใช้เพียงแบบแผนทางวัฒนธรรมเท่านั้น ผู้เขียนจะหันกลับมาวิพากษ์วิจารณ์แนวทางการแสวงหาความรู้และความจริงในทางสังคมศาสตร์ด้วย สิ่งนี้ที่ผู้เขียนค้นพบจากการศึกษาประเด็นเซ็กส์และชีวิตทางเพศของเกย์สะท้อนให้เห็นวิธีการทำความเข้าใจสิ่งเรียกว่า “เพศวิถี” (Sexuality) ที่นักวิชาการพยายามให้คำนิยามและอธิบายด้วยกรอบคิดทฤษฎีต่างๆ แต่ยิ่งเราอธิบายในเชิงวิชาการมากเท่าใดเราก็ยิ่งเข้าใจสิ่งนี้น้อยลงไปเรื่อยๆ (Jeffrey Weeks: 2003) ข้อค้นพบที่ได้จากบทความเรื่องนี้ ประกอบด้วย

ประการแรก ผู้เขียนตระหนักว่าเรื่องเล่าประสบการณ์เซ็กส์ของเกย์แต่ละคนถูกจัดการมาในระดับหนึ่งถึงแม้ว่าผู้เขียนจะเลือกคุยกับเกย์ที่สนิทสนมและคุ้นเคย แต่พวกเขาก็ยังคงเลือกเล่าบางเรื่องและไม่เล่าบางเรื่อง

ดังนั้นการตีความเรื่องเล่าทางเพศจึงต้องระมัดระวัง เนื่องจากเรื่องเช็กเป็นเรื่องละเอียดอ่อน บางอย่างถือว่าเป็นความลับเฉพาะบุคคล บางอย่างเล่าได้อย่างสนุกสนาน แต่บางอย่างก็เล่าไม่ได้ ผู้เขียนเชื่อว่าในช่วงเวลาที่สังคมยังคิดว่าเอดส์เป็นเรื่องอันตราย การเล่าเรื่องเช็กจำเป็นต้องใกล้เคียงกับสถานการณ์เหล่านี้เช่นเดียวกัน เพราะการเล่าถึงพฤติกรรมเสี่ยงอาจทำให้เขาถูกมองในแง่ลบ ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์จริงที่พบเห็นพฤติกรรมเช็กของเกย์ในชานว่น ในห้องน้ำ หรือในสถานที่ที่เกย์ไปหาคู่ และนำมาเปรียบเทียบกับเรื่องเล่า

ประการที่สอง เชฟเช็กและฟรีเช็กไม่ได้แยกกันอยู่คนละด้าน หากถามว่าเช็กของเกย์ปัจจุบันมีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรมบริโภคและกระบวนการทำให้เช็กกลายเป็นสินค้าหรือไม่ อย่างไร คำถามนี้อาจจะตอบได้จากหลายทัศนะ แต่ผู้เขียนจะไม่ตอบจากทัศนะแบบอนุรักษ์นิยมสุดโต่ง หรือกฎนิยมสุดขั้ว ถ้าเช็กของเกย์เป็นปรากฏการณ์ของสังคมบริโภคที่เน้นการแลกเปลี่ยนเชิงวัตถุมากกว่าจิตใจ เช็กของเกย์ก็คงเต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดี เอาวัดเอาเปรียบ และเห็นแก่ตัว แต่ผู้เขียนพบว่าสังคมเกย์ไทยที่ก่อรูปร่างบนสถานบริการและสถานเริงรมย์ต่างๆ ยังมีมิติทางจิตใจปรากฏอยู่ สถานการณ์ของความรัก มิตรภาพ การช่วยเหลือ และการแบ่งปันจะพบเห็นในหมู่เกย์ สถานเริงรมย์ไม่ได้ทำให้เกย์กลายเป็นคนล่าสอนทางเพศหรือเห็นเช็กสำคัญกว่าจิตใจ หากแต่หล่อหลอมให้เกย์แสดงตัวตนและอารมณ์ของตนเองออกมาโดยอาศัยเรื่องเช็กเป็นเครื่องมือในการจะบอกว่าเขามีความรู้สึกเช่นไร

สังคมอาจตัดสินว่าชีวิตเกย์ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเช็กมากเกินไป และประณามผู้ประกอบการและธุรกิจของเกย์ว่าเป็นตัวการที่ทำให้เกย์มัวเมาอยู่กับเช็กและกามารมณ์ หรือทำให้ฟรีเช็กเป็นเรื่องแพร่หลาย สื่อทั้งหลายต่างมองเกย์เสมือนผู้ที่กระหายเช็ก หรือมักมากในกาม ภาพตัวแทนนี้บดบังมิติทางจิตใจที่เกย์แต่ละคนล้วนแสดงออกโดยมีเช็กเป็นตัวขับเคลื่อน เช็กทำให้เกย์ได้เรียนรู้ที่จะสร้างสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ และต่อยอดตัวตนทางเพศ ถึงแม้จะไม่มีสถานเริงรมย์ ชาวเกย์ก็แสวงหาเช็กได้และสิ่งนี้ก็เกิดขึ้นมาช้านานก่อนที่สังคมบริโภคจะเติบโตในคริสต์ศตวรรษที่ 20 แต่วัฒนธรรมบริโภคทำให้เช็กของเกย์เปลี่ยนรูปแบบไป คือ ทำให้กลายเป็นเรื่องง่าย จับต้องได้เร็ว และอาศัยเงินเป็นสื่อกลาง คำถามที่สำคัญก็คือ วัฒนธรรมบริโภคจะทำให้เช็กเป็นเรื่องของความรับผิดชอบและจริยธรรมได้มากน้อยแค่ไหน และธุรกิจเกย์จะช่วยให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้เขียนไม่ต้องการเป็นปฏิปักษ์ต่อทั้งธุรกิจเกย์หรือองค์กรเกย์ เพราะเชื่อว่าทั้งสองส่วนนี้ต่างหล่อหลอมให้เกิดวัฒนธรรมเกย์ในสังคมไทย ซึ่งอาจทำให้เกิดเจตคติที่แตกต่างกันหรือมีอุดมการณ์ที่ต่างกัน แต่เกย์ในฐานะปัจเจกบุคคลจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวและให้คุณค่าต่อสองสิ่งนี้ด้วยประสบการณ์และความคิดที่หลากหลายเท่าที่ผ่านมามีเราอาจเห็นความพยายามที่ธุรกิจเกย์จะมีส่วนช่วยส่งเสริมการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย ผู้ประกอบการหลายรายก็ตระหนักถึงปัญหาการแพร่เชื้อ ขณะเดียวกันคนทำงานในองค์กรเกย์ก็เข้าไปใช้ชีวิตที่สนุกสนานในสถานเริงรมย์และธุรกิจเกย์ สิ่งนี้ย่อมสะท้อนว่าวัฒนธรรมเกย์มีหลายแง่มุม เช่นเดียวกับชีวิตทางเพศของเกย์ที่มีหลายด้าน

ประการที่สาม การรณรงค์เรื่องเชฟเช็กเท่าที่ผ่านมา ตกอยู่ใต้กระบวนการทัศนแบบปฏิฐานนิยม (Positivism) ซึ่งอาศัยความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาบ่งชี้ตัดสินว่าจะอะไรคือเช็กที่สะอาดหรือสกปรก และพยายามแยกสองสิ่งนี้ออกจากกันอย่างสิ้นเชิง โครงการเกี่ยวกับสุขภาวะทางเพศที่องค์กรเกย์นำไปปฏิบัตินั้นจึงต่อยอดความคิดการแบ่งแยกขั้ว ขณะเดียวกันก็ทำให้ความคิดเรื่องเพศวิถีที่เป็นธรรมชาติและไม่เป็นธรรมชาติดำเนินต่อไป กล่าวคือ การส่งเสริมให้เกย์ตระหนักว่าการล่าสอนทางเพศเป็นเรื่องเสี่ยงและอันตราย คือการทำให้ความหมายของการเป็นเพศผิดปกติ ผิดธรรมชาติ และผิดศีลธรรม หยั่งรากลึกกลงไปเรื่อยๆ ไม่น่าแปลกถ้าการ

รณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ จะเป็นการยับยั้งแฟนตาซีทางเพศของเกย์ไปพร้อมๆกัน สิ่งนี้เป็นปัญหาที่มองไม่เห็น เนื่องจากความรู้ทางวิทยาศาสตร์ทำให้เกิดลักษณะที่ “ชี้วัดตัดสิน” (Deterministic) และทำให้เชื่อว่าเซ็กที่ปลอดภัยดีกว่าเซ็กแบบอื่นๆ

นอกจากนั้น ปฏิบัติการฟรีเซ็กจากสถานเริงรมย์ ก็มีฐานคิดแบบปฏิฐานนิยมเช่นเดียวกัน เนื่องจากการนำเซ็กมาเป็นสินค้าคือการตอกย้ำเพศวิถีของเกย์ที่ต้องแสดงตัวหรือให้คุณค่าต่อการมีเซ็กกับคนเพศเดียวกัน ในที่นี้ เรือนร่างบุรุษเพศและความเป็นชายจะกลายเป็นสินค้าที่มีอำนาจ จะพบเห็นการโชว์เรือนร่างเพศชายในชานา บาร้อะโก้ นวด สปา หนึ่งปี และนิตยสารอัลบั้มนายแบบทั้งหลาย ปฏิบัติการฟรีเซ็กในระบบทุนนิยมและบริโภคนิยมจึงทำให้ตัวตนของเกย์ผูกติดกับเรื่องเซ็กมากขึ้นเรื่อยๆ ปฏิบัติการฟรีเซ็กของเกย์จึงเป็นความพยายามที่จะบอกว่าอัตลักษณ์เกย์เป็นสิ่งที่จับต้องได้หรือมีแก่นแท้มาจากจิตใจ และเป็นสิ่งที่ธรรมชาติสร้างมา การเน้นย้ำอัตลักษณ์แบบตายตัวนี้คือการทำให้เกย์ถูกแบ่งแยกจากผู้ชายผู้หญิงบนฐานคิดเรื่องการจัดประเภทและจัดหมวดหมู่ให้กับเพศของมนุษย์

บรรณานุกรม

เทอดศักดิ์ รัมจำปา. วาทกรรมเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย พ.ศ.2508-25042. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์

มหาบัณฑิต, สาขาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2545.

ธนรักษ์ ผลิตพันธ์ และคณะ. ผลการเฝ้าระวังความชุกของการติดเชื้อเอชไอวี กลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายในกรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ และภูเก็ต. ใน ธนรักษ์ ผลิตพันธ์ และกীরติกานต์ กัดสวัสดิ์ (บก.) การป้องกันและแก้ไขปัญหาการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย. สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, นนทบุรี. 2551.

Jeffrey Weeks. *Sexuality*. London, Routledge. 2003.

Ken Plummer. *Modern Homosexualities*. Routledge, London. 1992.

Michael Shernoff. *Without Condoms: Unprotected Sex, Gay Men & Bareback*. New York, Routledge. 2006.

Peter A. Jackson. *Dear Uncle Go.: Male Homosexuality in Thailand*. Bangkok, Bua Luang Books. 1995.

Roger Streitmatter. Roger Streitmatter. *Unspeakable The Rise of the Gay and Lesbian Press in America*. Faber and Faber, Boston. 1995.

Tim Edwards. *Erotics & Politics*. New York, Routledge. 1994.